

Милош Петковић

ЈЕДНОСТАВНО ПИСМО

886.4-1

сигнатура

✓ + 166036

Милош Пејковић
ЈЕДНОСТАВНО ПИСМО

повеља

Едиција

повеља

Библиотека
ПОЕЗИЈА, ДАНАС
књига осамнаеста

Уредник
ЖИВОРАД НЕДЕЉКОВИЋ

166036

Милош Петковић

ЈЕДНОСТАВНО
ПИСМО

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
„СТЕФАН ПРВОВЕНЧАНИ”
КРАЉЕВО

Слика на корицама:
Antoni Tàpies: *Писмо на зиду*, 1971,
Мешана техника на платну

*Свет̄и је немоћна шкор̄ија
Која ће се убӣи
Ударцем у њо̄ишљак
Првом њрилицом.*

886. 4-1

Скенира

ДОЗНАЈ

Вода је огледало
Које никада
Нећемо разбити.

Твоје очице су склопљене.

Гледај, прекрива ме тај талас,
Бродоломникова марамица.

Дознао сам да се обале
На којима боравиш
Поносе својим именима.

Дознао сам да, нестварна,
Постојиш.

КЛОПКА

У надируће боје,
У простор,
Када ничег нема.
Хтео сам да ми будеш
Водоноша,
Да бих те касније
Отпустио,
Или унапредио.
Ивице нашег крова су
У повоју.
Спољни зидови, самоуверено,
Намигују простору.

ОТМИЧАР

Сећање је отмичар.
Уздах намењен наивнима.
Ту,
Одлажем своје одоре.
Толико тога
Треба заборавити,
А колико, објавити.

ИЗ ДНЕВНИКА

Прошлост је часовник
Који увек показује
Тачно време.

Неко ко чека, неко
Кога чекају: стрпљив сам.

Немарно,
У далеком месту,
Купујем амајлију:
Малу, гипсану, једнооку рибу.

РАЗЛИЧИТИ

Ритуал је добро увежбан.
Заједно са умором,
Зриш у мени.

У књигама које ће читати
Наши потомци, тумачи
Уметности скривања:
Различити смо.

Попут владара.

Неумољив сам:

Песак, где су снови
Трајнији од оног ко их сања.

ДОВОЉНО

У понор светости
Умочиш дијадему.
Промениш лице,
Замениш латице
Времена, уснама.
Певам са тобом
Све
Док не осетим
Бол.
Хладно је.
Потом дрхтуриш, ћутиш,
Као травњак испред куће.
Пустолове.

ПО ВИНУ

Вечерамо милујући искрзану
Ивицу гозбеног столњака.

Ноћи, ноћи, када тела
Ходају по вину.

Читалице,
Сваки стих је рељеф:

Обала,
Далеки рај:
Складно уприличен за посете.

Јер си звезда, уморна пчела
На прозорском окну
Небеске гостионице.

НАДА

Дан се одене кором
Трулог дрвета.
У правцу севера
Помериш завесу.
Накнадно, ствари долазе
На своје место.
Одустајање,
Узалуд те призивам.

ОСМЕХ

Комета је поцепала небо
На једнаке делове
И побегла.
Устао сам рано:
Оставићу довољно
Слободног простора,
Изнудити преображај.
Нестаће мреже
Са усана.
Што је оружје,
Што је маска моја,
Појавиће се.

ИГРЕ

Мораш бити прецизнији:
Шта си наумио?
Твоја молитва је женска рука
У крзненом муфу. Лепо време
О коме размишљаш,
Оно не може без песка:
Влажног, што приања уз
Глатке ђонове и својом
Хрском музиком
Односи у неке драге
Пределе.
Када играмо, ах, када играмо,
Тако може падати само
Оно што је мртво:
Неки следећи свет ?

ОСЛОНАЦ

Смиреност, као звоно
Тренутак
Пре него што зазвони.
И ово хладно јело,
Тек пристављену амброзију
Треба пробати.
А храним те у сну.
Тек онако, успут,
Постојиш као могућност
Избора.

КАЛЕМЕГДАН

Да, верујем да ће се
Обновити тешке капије.
Улице, далеке.
Ко ћути, близак ми је
Као тај стари град:
Ходач, пас,
Дрво оковано каменом.
Сама, помисао.

ПИСМО

Радује ме твој напор
Да заборавиш све.
Ово време је
Оно што ти је потребно.
Венчаћу те памучним дланом.
Дотакнути, сигурно, ако постојиш.

ЛОРЕЛАЈ

Песма је предивна када
Њоме тареш своја непца.
Али, и песма има свој корен.

Те нити, упредене, готово запечаћене,
Да ли су доказ да си обложила
Уверљивим речима моје слушне опне?

ТРЕН

Не истражуј више, не запиткуј:
Ствари се неће променити.
Гледао сам како
Ветар удара птицу о зид.
Пожелео да осетим
Скиптар између дланова.
Плането, не може се наставити
Оно што је прекинуто.

ЗАМЕТАК

У ваздуху, распет је празник.

Ваздух тумара,
Упорно спајајући портрете
Нетакнутих драгана.

Ватра си што тиња
У овом засеоку.

То је твој узлазни пут:
Заметак, из ускршњег јајета,
Никада се нећеш находити.

ВЕЧЕ

Седаш за радни сто:
Лампа,
Коју ниси упалио.

Премешташ листове
Црвене хартије.

Завидим ти на гипкости.
Књиге ти завиде.

Поруке у боци, углавном,
Стижу прекасно.

Помислиш.

ПОСЕТА

Причамо као љубавници.
Иза угла допире
Спори ритам
Дечијег добоша.
Климави сточић одмара
Своју сенку
На собном тепиху.

Нешто даље,
Низ улицу, одлази дечак
Кога никада нећемо упознати.

ОВДЕ

Остварио си победу на
Туђем терену: пастир,
Кога разједа срам,
Коме је гатара одредила
Пут.

Застани,
Осврни се.

Све је могло и другачије.

И постеље,
И тотеми.

НАИВАН

Пустош прераста
Оквир простора.

На личној карти,
Неки записани, неки упамћени
Мирни су догађаји.

Неколико пута сам покушао
Да одустанем.

Колосе мој,
Нахоче моје.

Како можеш све ово
Једним погледом
Овековечити?

СКЛАД

Свет чезне за мудрошћу, драга.
Ових дана никуда не одлазим.
Тако, читам легенде о краљевима.
О начину да се не умре.
Да се не нестане, драга.

ПРЕЛУДИЈУМ

Без гласа,
Заспао бих,
Али не успевам.
Неко ме, шапатом, подсећа:

Замисли, на некој ледини,
Удишеш небо, дах за дахом.

Ни свеће, ни пламена,
Ни угљена нема
На прапочетку.

Самоћо,
Будућност је клопка.

И даље, неко.

ИЗ ДНЕВНИКА

Уморан,
Откуцао сам на вратима
Твоју омиљену мелодију,
Погледом омеђио
Жељени облик
У огледалу:
Чашу, са мало вина
У утроби.

И седео сам, на прагу,
Слутећи
Пророчки мир
Стаклене површине,
И на њој,
Труд тамноцрвене течности
Да прекрије саму себе.

ПРОЗОР

Желео бих да се осетим
Сигурним, да изађем.

Стражар прећутно потврђује.
Овде гостују одабрани.

Одмахнем главом:
Не, нисам желео да
Било шта учиним:

Неко је то разумео:
Сан, у коме ништа
Није моје,
Полако почиње да се
Отвара.

Успнем се на кревет
И отуда посматрам.

Тело је обмана.
Кротка, симпатича измаглица
Која се само једном
Видети може.

Сан: црвени скакавци.

Нисам спреман да се
Изнава борим са њима.

Где су сада оне

Долине да својом
Тромошћу тренутном
Испуним све њихове поре?

И дрхтаве руке дечака,
Надражују ли збуњеност
Путника пред раскрсницом
Коју је сам измислио ?

ОБАЛЕ

Затворићу те, једном, око моје
Да се и ти одмориш. Тада више
Неће бити доколице.
Непокретним капцима, хитро,
Полетећемо дуж обала.
Имаћемо дуг, предиван реп,
Саткан од камења и трава.

СЛАГАЛИЦА

И док смо читали
Књиге великих филозофа,
И док смо у књигама
Сушили папрати,
Били смо непотребно раздвојени.

Мени је свеједно.
Радим суђено.

Ти у себи скриваш немир
Који ћеш превазићи
Да би до следећег дошао.

Откриваш нове путеве
И нежно, полако,
Склапаш своју утварну слагалицу.

II

ГОЗБА

Амфитеатар је празан. Гозбени
Столови постављени. Ветар
Ваља мирисе до предворја.
Дивно је имати званице
Које увек долазе.
Кажу: ратовима је дошао крај.
Иако без победника, биће их још.
Свиће.
Спојићу дланове и размислити.
О љубави.
О несагледивој даљини,
Млевеном рибљем месу.
О нашој прослави причаће немуште,
Забраћене девојке.
Руковање је храпава
Трешњина кора.
Могућност опстанка.
Сазидаћемо византијски врт.
Уз вино,
Распарати крте шавове историје.
Ветар ваља мирисе.
У сваком оку, дискретно,
Различит је сјај. И вера
У Бога, кога нећемо
Бранити од јеретика.
Битан је повод.
Мера, којој дугујемо све.
У свему, самоћа је мера.
Написаћу једноставно писмо.
Као ждралов кљун.

На свако питање, узвратити
Истом мером.
Окончати разговор. Остварити
Жељену предност. И опстати.
Тачан.
Као метроном.

III

ПОВОД ЗА ПАНОВУ ФРУЛУ

Уз много труда,
Освојио сам симпатије.

У суседној згради
Скривена је нада.

У деминутиву,
Уоквирено постојање.

Моји анђели живе у гету.

Табанамо ли заједничке
Друмове, лепото?

Ускрати ми посматрање
Ноћног неба.

И отуд,
Ходај ка мени,
Ка глади,

Неутољеној:

Нађи свој степеник
На мом телу.

Окачи сенке о свод.

Да расту,
Рамене уз рамене,
Са месечином.

Круг је проширена тачка
Лутања
Слепца и анђела
У исто време.

Као вилин коњиц,
Поседујем време.

Страх,
Од различитости.

Јединство је знак
Неједнакости:

Време,
Које не оставља
Простора недоумици.

Тонови. Тонови.

Трају,
Систематично,
У погледу,
У покрету.

У борби.

За љубав.

Медузо,
Уз много труда,
Море је освојиво.

На прави начин,
Волим губљење времена.

Можеш ми рећи све:
Даривати.
Такође.

Кад пожелиш да се одмориш
Пашћеш у моју крв.

Дрхтаћеш,
Као уморни лептир.

Поглаварства су подељена.

Тако сналажљив, тек стасао,
Разиграно маче,
Владар си.

Тражиш доказ.

У бурадима, увек има
Нечега:
Вино, талог, ехо.

Обиље мами.
И изнуђује признање.

Стасао си,
Даводиш рачуне
И никоме не даш опрост.

Да умакнеш и
Кажеш да те исход
Не занима.

Колебљива је песма
Пастирска.

Узана,
Као viseћи мост.

Као ћутање.

Сричем твоје замисли,
Кротке откуцаје
Цепног часовника.

Не опраштам:
Немар.

Али боговима је довољна
Сопствена бесмртност*,
Увераваш ме.

Речи, сопствено ждрело
Кроз које пролазиш,
Слепоочнице су
Које љубим.

А гласови ће долазити,
Долазити.

Разговараћемо.

* Ф. Хелдерлин: *Рајна*

Не волиш тумачења.

Ветар који обилази градове,
На послетку,
Грли пламен воштанице.

Разлог неповерења лежи
У твом оштром начину
Остављања семена
У заједничкој постељи.

У непознатом језику.

IV

CABET

Путеви којима си
Лутао су закрчени,
Мада дом
У који се враћаш
Још увек постоји.
Иконе живих путара
Упорно ћуте, кроз време,
На замишљеним мапама
Сведеним
На своју неухватљивост.

Заборави да си
Видео оковане вилењаке,
И немој се освртати,
Ако кренеш, изнова.

О ПЕСНИКУ

Милош Петковић је рођен 1972. у Зајечару.
Објавио је књигу поезије *Излећ* (1993).

У ОВОЈ КЊИЗИ

I

- 9 Дознај
- 10 Клопка
- 11 Отмичар
- 12 Из дневника
- 13 Различити
- 14 Довољно
- 15 По вину
- 16 Нада
- 17 Осмех
- 18 Игре
- 19 Ослонац
- 20 Калемегдан
- 21 Писмо
- 22 Лорелај
- 23 Трен
- 24 Заметак
- 25 Вече
- 26 Посета
- 27 Овде
- 28 Наиван
- 29 Склад
- 30 Прелудијум
- 31 Из дневника
- 32 Прозор
- 34 Обале
- 35 Слагалица

II ГОЗБА

39 (Амфитеатар је празан)

III ПОВОД ЗА ПАНОВУ ФРУЛУ

43 (Уз много труда)

44 (Ускрати ми посматрање)

45 (Круг је проширена тачка)

46 (Јединство је знак)

47 (Медузо)

48 (Поглаварства су подељена)

49 (Колебљива је песма)

50 (Али боговима је довољна)

51 (Не волиш тумачења)

IV САВЕТ

55 (Путеви којима си)

56 (Заборави да си)

57 О песнику

Милош Петковић
ЈЕДНОСТАВНО ПИСМО

повеља

Едиција
Библиотека
ПОЕЗИЈА, ДАНАС
књига осамнаеста

Уредник
ЖИВОРАД НЕДЕЉКОВИЋ

Рецензенти
САША РАДОЈЧИЋ
ЖИВОРАД НЕДЕЉКОВИЋ

Издавач
НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
„СТЕФАН ПРВОВЕНЧАНИ“
КРАЉЕВО

За издавача
ДРАГАНА ТИПСАРЕВИЋ

Главни и одговорни уредник
ГОРАН ПЕТРОВИЋ

Оперативни уредник
АНА АВИЋ

Секретар Уредништва
ВЕРОСЛАВ СТЕФАНОВИЋ

Ликовна опрема
ДРАГАН ПЕШИЋ

Штампа
АНАГРАФ
Краљево

Тираж
400

Краљево
2003

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41 – 14

ПЕТКОВИЋ, Милош,

Једноставно писмо / Милош Петковић. – Краљево :
Народна библиотека „Стефан Првовенчани“, 2003 (Кра-
љево : Анаграф). – 61 стр. ; 20 цм. – (Едиција Повеља. Би-
блиотека Поезија, данас ; књ. 18)

Тираж 400. – О песнику: стр. 57.

ISBN 86-83047-25-3

COBISS.SR-ID 107355148

Петковићева поезија је камерна
и меланхолична, глас осетљиве лирске
субјективности која никада није начисто
са светом ни својим местом у свету,
а поготово не са исходима свога живота.
Тај глас се, сасвим природно, не налазећи
довољно чврст ослонац ни споља ни изнутра,
расипа у лебдећи говор, способан још само
да се, као грозд, окупља око преосталих
тачака емотивног згушњавања.
Солилоквиј, свакако, обојен бојама сете,
натруњен метафизичким болом, али без
патетике која би рашчинила стих.
Уосталом, у том самотном говору увек постоји
неки, замишљен или стваран Други, коме се
реч упућује чак и када су изгледи
да до њега допре сасвим мали.

Саша Радојчић

ПОЕ

Народна библиотека
'Стефан Првовенчани'

П 821.163.3/.6-1

ПЕТКОВИЋ М.

Једноставно пис

000166036

КРАЉЕВО

COBISS ○